

Sygn. akt II Ka 834/23

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 stycznia 2024 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agata Kowalska
Sędziowie:	SO Karol Troć (spr.) SO Agnieszka Karłowicz
Protokolant:	st. sekr. sąd. Agnieszka Walerczak

przy udziale Prokuratora Pawła Charatynowicza

po rozpoznaniu w dniu 11 stycznia 2024 r.

sprawy **J. W.**

oskarżonego z art. 190a § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 28 lipca 2023 r. sygn. akt II K 1435/22

I. zmienia zaskarżony wyrok w zakresie opisu czynu w ten sposób, że ustala, iż został on popełniony w okresie od 1 września 2020 roku do 27 lipca 2021 roku oraz od 15 marca 2022 roku do 16 września 2022 roku,

II. w pozostałym zakresie utrzymuje wyrok w mocy,

III. zasądza od oskarżonego J. W. na rzecz oskarżycielki posiłkowej P. O. 840 złotych tytułem zwrotu wydatków na ustanowienie pełnomocnika z wyboru w postępowaniu odwoławczym,

IV. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 320 złotych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 834/23

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 28 lipca 2023 r. w sprawie II K 1435/22

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w części

w całości

#

co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów	
---	--

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiężle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody przy nieuwzględnione ustaleni faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiężle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>I. naruszenie przepisów prawa procesowego, mogących mieć wpływ na treść orzeczenia tj:</p> <p>a) art. 7 k.p.k., 410 k.p.k. polegającą na przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów oraz dokonaniu dowolnej i sprzecznej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego analizy zgromadzonego materiału dowodowego, co doprowadziło do wadliwego przyjęcia, iż zachowanie J. W. wyczerpało znamiona zarzucanego mu czynu, w szczególności w odniesieniu do uznania, że oskarżony działał z zamiarem nękania pokrzywdzonej, a</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

po stronie P. O. zaistniało poczucie zagrożenia,

b) pominięciu przy dokonywaniu ustaleń faktycznych okoliczności wynikających z uznanej za wiarygodną karty karnej oskarżonego J. W., z której wynika, iż oskarżony od 27 lipca 2021 roku do dnia 24 listopada 2021 roku przebywał w ZK w S. odbywając wyrok 4 miesięcy pozbawienia wolności orzeczony wyrokiem Sądu Rejonowego w Siedlcach II Wydział Karny z dnia 14 grudnia 2020 roku, sygn. akt II K 1085/20,

c) całkowitym pominięciu przy analizie i ocenie dowodów istotnego dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach II Wydział Karny z dnia 21 czerwca 2022 roku, sygn. II W 701/22 (k. 24), w szczególności, że dotyczył tożsamyh czynności sprawczych i czasokresu działania oskarżonego i w ramach którego oskarżony został osądzony i wymierzono mu karę,

d) art. 170 § 1 pkt 2, 3 i 6 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. polegającą na oddaleniu wniosku dowodowego oskarżonego w przedmiocie przesłuchania w charakterze świadków G. P. (1) i P. G., co skutkowało pozbawieniem oskarżonego możliwości wykazania, iż nie działał on z zamiarem nękania pokrzywdzonej P. O.,

e) art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. poprzez brak umorzenia postępowania w zakresie czynu z art. 190a § 1 k.k. za okres od dnia 22 stycznia 2022 roku do dnia 08 kwietnia 2022 roku w sytuacji, gdy zachodzi negatywna przesłanka procesowa w postaci powagi rzeczy osądzonej (res iudicata) wskutek uprzedniego

	<p>prawomocnego skazania oskarżonego J. W. za tożsame czynności sprawcze zakwalifikowane z art. 107 § 1 k.w. wyrokiem Sądu Rejonowego w Siedlcach II Wydział Karny z dnia 21 czerwca 2022 roku, sygn. II W 701/22, który to wyrok, co do czasu popełnienia przestępstwa obejmował okres od dnia 22 stycznia 2022 roku do dnia 08 kwietnia 2022 roku stanowiący czas popełnienia przestępstwa zarzucanego oskarżonemu J. W. w niniejszej sprawie,</p> <p>II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, polegający na wadliwym ustaleniu, że oskarżony J. W. w okresie od dnia 1 września 2020 roku do dnia 16 września 2022 roku uporczywie nękał P. O. poprzez śledzenie, robienie zdjęć, nagrywanie telefonem komórkowym, nachodzenie w miejscu zamieszkania, wysyłanie kwiatów, czym wzbudził u niej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia i istotnie naruszył jej prywatność, co w konsekwencji skutkowało niezasadnym skazaniem oskarżonego J. W. za czyn wyczerpujący dyspozycję art. 190a § 1 k.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Na wstępie dla ułatwienia zrozumienia i większej przejrzystości niniejszych motywów wyroku wskazać należy, że Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok jedynie poprzez wyeliminowanie z przypisanego oskarżonemu czynu</p>		

okresu, w jakim w związku z odbywaniem kary pozbawienia wolności w innej sprawie i pewnego czasu po, zaniechał kontaktów z pokrzywdzoną. Odbywając karę oskarżony nie miał możliwości kontynuować rozpoczętych wcześniej działań, jednak nie miało to wpływu na generalną ocenę procesu gromadzenia przez Sąd I instancji i oceny materiału dowodowego, prawidłowość ustaleń faktycznych (ale oczywiście z wyłączeniem wspomnianego okresu), jak również prawnokarnej oceny zachowania oskarżonego (z przyjęciem, że mimo wyłączenia pewnego śródkresu, prawna jedność czynu została zachowana).

Kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku nie wykazała bowiem, żeby postępowanie dowodowe zostało przeprowadzone wadliwie, na co wskazywał oskarżony. Wprost przeciwnie, Sąd I instancji zgodnie z przepisami postępowania karnego przeprowadził dowody istotne dla ustalenia okoliczności decydujących o winie oskarżonego J. W., a następnie ocenił je w sposób logiczny, wieloaspektowy, a przede wszystkim zgodny z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, wyciągając z nich właściwe wnioski. Rozważania Sądu I instancji zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku uznać należało za wnikliwe, a ustalone w toku postępowania okoliczności i elementy stanu faktycznego, za mające swoje źródło w analitycznej i zgodnej z wymogami art. 7 kpk ocenie dowodów.

Argumentacja Sądu Rejonowego przedstawiona w pisemnych motywach wyroku była

przekonująca i pozbawiona sprzeczności, czego z kolei nie można powiedzieć o polemicznej argumentacji zawartej we wniesionej apelacji. Sąd Odwoławczy nie stwierdził obrazy art. 7 kpk w procesie wydawania przez Sąd Rejonowy zaskarżonego wyroku, który przy ocenie dowodów wystrzegął się generalizacji i wszelkich uproszczeń, konkretyzując swoje rozważania i odnosząc je do okoliczności rozpoznawanej sprawy. Ocena zeznań pokrzywdzonej P. O. oraz świadków A. O., M. O. (1), M. O. (2), J. O., K. O. i M. S. zaprezentowana na łamach pisemnego uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia, nie budzi zastrzeżeń Sądu Okręgowego, który w całości ją aprobuje. Sam fakt, że oceniono te dowody w aspekcie ich wiarygodności nie w taki sposób jak życzyłby sobie tego oskarżony, nie jest tożsamy ze stwierdzeniem, że w procesie ich weryfikacji doszło do naruszenia reguły płynącej z treści art. 7 kpk. Wskazać należy, że ustawa procesowa nie daje podstaw do preferowania lub dyskwalifikowania dowodów według kryterium, czy jest on korzystny, czy też obciążający dla oskarżonego. O wartości dowodu nie stanowi ocena z punktu widzenia interesów stron, lecz treść dowodu - tak w aspekcie jego wewnętrznej spójności, jak i w konfrontacji z treścią innych dowodów. Żaden bowiem dowód nie może być oceniany w oderwaniu od wymowy wszystkich pozostałych (wyrok SA w Warszawie z 11.03.2015 r., II AKa 47/15, LEX nr 1658992). Sąd Rejonowy odniósł się do depozycji pokrzywdzonej P. O. w sposób szczegółowy, analizując je dogłębnie. Sąd I instancji zwrócił uwagę na emocjonalność wypowiedzi pokrzywdzonej oraz przytoczone przez nią przykłady negatywnych

zachowań oskarżonego. Pokrzywdzona wskazywała, że od początku września 2020 r. zauważyła, iż jest obserwowana przez nieznanego jej mężczyznę, który codziennie w porach, kiedy ta wybierała się do pracy i z niej wracała przebywał na przystanku autobusowym, bacznie ją obserwując. Mimo braku jakiegokolwiek sygnału z jej strony, że jest zainteresowana jego osobą, oskarżony stawał się coraz bardziej natarczywy, mimo próśb, wręcz krzyków i protestów nachalny, zaczął nagrywać ją w autobusie, robić zdjęcia, usiłował wręczyć czekoladki, wysyłał wiadomości o takiej treści, jakby trwali w związku – co niewątpliwie musiało wywoływać wrażenie jakby pozostawiania przez oskarżonego w równoległej rzeczywistości i wywoływać obawy o możliwe inne irracjonalne zachowania. Z zeznań pokrzywdzonej wynika, że oskarżony stawał się coraz bardziej bezpośredni, przez co pojawił się u niej strach i lęk przed mężczyzną. Pokrzywdzona na skutek zachowania oskarżonego nie była w stanie normalnie funkcjonować, jej stan psychiczny pogorszył się na tyle, że bała się wyjść z domu w obawie przed spotkaniem z oskarżonym. Pomimo wielu próśb ze strony pokrzywdzonej jak i jej rodziny, aby oskarżony zostawił ją w spokoju, jego zachowanie nie uległo zmianie. Zeznania pokrzywdzonej znajdują odzwierciedlenie w pozostałym, uznanym za wiarygodny materiale dowodowym, a w szczególności w zeznaniach świadków A. O., M. O. (1), M. O. (2), J. O. i K. O., ale i dokumentacji dotyczącej pomocy psychologicznej, z których wynika, że życie pokrzywdzonej uległo znaczącej zmianie, że bała się wyjść sama z domu, gdyż obawiała

się i nadal obawia oskarżonego. Zeznania świadków w tym zakresie są spójne co do zasadniczych faktów, nie można w nich dostrzec wewnętrznych sprzeczności i wzajemnie się uzupełniają. Tak dokonana ocena jest przekonująca i zgodna z zasadami określony w art. 7 kpk, zaś apelujący nie zdołał wykazać, aby była ona sprzeczna z zasadami logiki, doświadczenia życiowego bądź też była dowolna.

Sąd Rejonowy słusznie również uznał wyjaśnienia oskarżonego J. W. za wiarygodne w części w jakiej oskarżony nie zaprzeczał okolicznościom, na które wskazywała pokrzywdzona. Oskarżony wskazywał, że nie tylko obserwował kobietę, ale również nagrywał, robił zdjęcia pokrzywdzonej, celowo jeździł tymi samym autobusami. Oskarżony nie widział jednak nic złego w swoim zachowaniu, wskazywał, że pokrzywdzona go prowokuje (patrząc na niego „oczami”, nosząc sukienki), odwzajemnia jego uczucia, lecz wobec postawy jej rodziców nie mogła się z nim spotykać. Wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie są wewnętrznie niespójne, gdy raz twierdzi, że pozostawał z pokrzywdzoną w związku, tylko ona się odkochała i zaczęła mścić, a kiedy indziej, że tylko trzy razy ze sobą rozmawiali i nie mieli okazji się poznać, pozostają też w sprzeczności z innymi wiarygodnymi dowodami, a w szczególności zeznaniami pokrzywdzonej oraz przesłuchanych w sprawie świadków. Należy w tym miejscu przypomnieć, że sąd może obdarzyć przymiotem wiarygodności depozycje osobowe w części, bądź w całości (postanowienie SN z 26.03.2021 r., II KK 94/21, LEX nr 3232190).

Sąd nie jest zobowiązany do dawania wiary takim dowodom w całości, a ocena ta zawsze musi zostać dokonywana w zestawieniu z pozostałym materiałem sprawy. Z samego zaś niezadowolenia obrońcy oskarżonego co do wyników tej oceny nie można upatrywać jej nietrafności. Decyzja Sądu Rejonowego o niedaniu wiary wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie wskazanym w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku na k. 224, była zasadna, wobec sprzeczności z materiałem dowodowym, któremu Sąd I instancji dał wiarę. Sąd Okręgowy w pełni aprobuje poczynione na łamach pisemnych motywów zaskarżonego wyroku rozważania. Słusznie Sąd Rejonowy przyjął, iż wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie stanowią element przyjętej linii obrony, mającej na celu uchronienie siebie od poniesienia odpowiedzialności karnej.

Wbrew zarzutowi naruszenia art. 410 kpk Sąd Rejonowy oparł ustalenia faktyczne w zakresie przypisanego oskarżonemu czynu (ponownie poza wspomnianym wyżej, wyłączonym z tego czynu okresem) o całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, w szczególności o wyjaśnienia oskarżonej, zeznania świadków oraz dowody z dokumentów dokonując ich analizy zgodnie ze wskazaniami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania. Naruszenie art. 410 kpk następuje poprzez oparcie wyroku na okolicznościach nieujawnionych w toku rozprawy głównej bądź też przez pominięcie przy wyrokowaniu ujawnionych w toku rozprawy głównej okoliczności tak korzystnych, jak i niekorzystnych

dla oskarżonego. Natomiast nie stanowi naruszenia przepisu art. 410 kpk dokonanie takiej czy innej oceny dowodu przeprowadzonego lub ujawnionego na rozprawie.

Nie zasługuje również na uwzględnienie zarzut obrazy przepisów postępowania odnoszący się do oddalenia wniosku dowodowego w zakresie dopuszczenia dowodów zeznań świadków G. P. (1) i P. G.. Jako trafne należy ocenić stanowisko Sądu Rejonowego, wyrażone w tej kwestii w uzasadnieniu postanowienia o oddaleniu wniosku dowodowego. Wbrew twierdzeniom apelującego, argumentacja Sądu Rejonowego odnosząca się do oddalonych wniosków dowodowych miała charakter rzeczowy, była osadzona w realiach sprawy i przekonująco wyjaśniała stanowisko Sądu, mające swoje oparcie normatywne w treści art. 170 kpk. Świadkowie mieli zeznać wg wniosków oskarżonego o tym, że pokrzywdzona kiedyś pozostawała z nim w bliskiej relacji emocjonalnej (G. P.) i że pokrzywdzona przez pewien czas ustawicznie przebywała w domu (P. G.). Poza spóźnieniem drugiego wniosku, słusznie Sąd I instancji uznał, że nie są to dowody, które należy przeprowadzić. G. P. nie zna myśli pokrzywdzonej, oskarżony nie kwestionował, że jego relacje z pokrzywdzoną były w zasadzie „uliczne” i że właściwie jej nie zna, wobec czego twierdzenie, że pozostawał z pokrzywdzoną w związku, jest absurdalne, zaś przebywanie przez pokrzywdzoną w domu – nieistotne, biorąc pod uwagę to, że zachowania oskarżonego nie polegały tylko na zaczepianiu jej poza domem.

Sąd Okręgowy nie dopatrył się również naruszenia przepisu art. 439 § 1 pkt 8 w zw. z art. 17 § 1 pkt 7 kpk. Faktem jest, że oskarżony został uprzednio ukarany wyrokiem Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 21 czerwca 2022 r. w sprawie II W 701/22 za popełniony w okresie od dnia 22 stycznia 2022 r. do 08 kwietnia 2022 r. czyn z 107 kw, po części pokrywający się treściowo z zarzutem w sprawie niniejszej. Brak jednak podstaw do przyjęcia, że w przedmiotowej sprawie nastąpiła powaga rzeczy osądzonej, a tym samym zaistniała bezwzględna przyczyna odwoławcza określona w art. 439 § 1 pkt 8 kpk. Art. 17 § 1 pkt 7 mówi bowiem o wcześniejszym zakończeniu postępowania karnego o ten sam czyn, a więc nie postępowania o wykroczenie. Na wypadek, gdy jeden czyn wyczerpywać może znamiona zarówno przestępstwa, jak i wykroczenia, ustawodawca przewidział rozwiązanie, zawarte w art. 10 § 1 kodeksu wykroczeń wskazując, że orzeka się o tym w dwóch postępowaniach, za przestępstwo oraz za wykroczenie, przy czym jedynie wykonuje się tylko jedną, surowszą karę. Tym samym nie może być mowy o tym, że skoro sprawca przestępstwa za fragment tego czynu, stanowiący wykroczenie, otrzymał wcześniej „mandat”, to nie może odpowiedzieć za całe przestępstwo, czego wymagałaby istota pojęcia prawnej jedności czynu w rozumieniu prawa karnego.

Z uwagi na to, że Sąd meriti nie naruszył przepisów ze sfery gromadzenia i oceny dowodów, to brak jest również podstaw do kwestionowania (poza wspomnianym już okresem) dokonanych w sprawie ustaleń

faktycznych. Generalnie bowiem oskarżony w datach od 1 września 2020 r. do 16 września 2022r. dopuścił się zarzucanych mu zachowań, a jedynie nie w okresie 27 lipca 2021 r. - 15 marca 2022 r. W tym bowiem czasie wg niekwestionowanych przez nikogo, również przez Sąd, dokumentów oraz zeznań pokrzywdzonej, od 27 lipca do 24 listopada 2021 r. oskarżony odbywał karę pozbawienia wolności, a następnie do 15 marca 2022 r., nie licząc neutralnego wysłania zaproszenia do grona znajomych na Fb, trzymał się od pokrzywdzonej z daleka, nie zaczepiał jej i nie dawał znaku życia. Poza tym czasem oskarżony, wbrew wyraźnie artykułowanej przez pokrzywdzoną i jej bliskich woli, natrętnie narzucał się jej jako potencjalny partner życiowy, zachowując się po wielokroć, jakby relacja między nimi już istniała, nie przyjmując w ogóle do wiadomości, że pokrzywdzona nie tylko nie jest nim w najmniejszym stopniu zainteresowana, ale tak jakby nigdy nie usłyszał od niej żadnej prośby o zaprzestanie nękania jej. Uporczywość nie przejawia się wyłącznie w wielokrotności, ale także w nastawieniu psychicznym, wyrażającym się w nieustępliwości nękania, a także dłuższym okresie, przez który sprawca je podejmuje. Należy zauważyć, że zachowanie oskarżonego, wypełniające znamiona określające czynność sprawczą przestępstwa uporczywego nękania z art. 190a § 1 kk zostały rozciągnięte (z ponad siedmiomiesięczną przerwą) na okres prawie trzech lat, trudno zatem nie stwierdzić, ażeby nie były one uporczywe. Wielokrotne wyrażanie sprzeciwu przez pokrzywdzoną, jak również przez członków jej rodziny, również

świadczy o stopniu natężenia uporczywego działania ze strony oskarżonego. Oskarżony twierdził, iż wszelkie podejmowane przez niego czynności wynikały jedynie z silnego zakochania się w pokrzywdzonej, a jego działania, choć były może nieodpowiednie, można interpretować jako nieumiejętność wyrażania uczuć w odpowiedni sposób, a nie jako celowe nękanie z zamiarem krzywdzenia. Należy jednak wskazać, że dla odpowiedzialności karnej za przestępstwo z art. 190a § 1 k.k. nie ma znaczenia cel działania sprawcy (utworzenie związku), który sam w sobie nie musi być społecznie naganny, w tym również prawnie irrelevantne jest w kontekście strony podmiotowej przestępstwa, czy czyn sprawcy spowodowany jest żywionym do pokrzywdzonej uczuciem miłości, czy może nienawiści, chęcią dokuczenia, złośliwością itd. Istotne jest, że oskarżonemu wielokrotnie uświadamiano, że nie tylko nie osiągnie zamierzonego celu, ale osiąga cel przeciwny, krzywdząc pokrzywdzoną, która się go po prostu boi, a mimo to mając tego pełną świadomość, działania swoje kontynuował wiedząc, że tylko tę krzywdę powiększa. Konkludując, Sąd II instancji uznał za prawidłowe ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy w zakresie stwierdzenia, że zachowanie oskarżonego wyczerpywało ustawowe znamiona przestępstwa z art. 190a § 1 k.k.

Wniosek

zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego J. W. od zarzucanego mu czynu i umorzenie postępowania w zakresie

zasadny

częściowo zasadny

czynu z art. 190a § 1 k.k. za okres od dnia 22 stycznia 2022 roku do dnia 08 kwietnia 2022 roku	# niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Bezzasadność podniesionych zarzutów warunkowała bezzasadność wniosku, jako że wyeliminowanie z czynu o wieloczynowo określonych znamionach pewnego jego fragmentu czy aspektu (jak w przypadku np. występku znęcania się) nie powoduje potrzeby uniewinnienia od części czynu – czyn jest jeden i wyrokując Sąd tylko określa jego kształt.		
Lp.	Zarzut	
	<p>rażącej niewspółmierności wymierzonej kary i środka karnego w postaci 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej P. O. na odległość nie mniejszą niż 200 metrów, przy wymiarze których Sąd pominął lub nie nadał właściwego znaczenia istotnym okolicznościom łagodzącym występującym w przedmiotowej sprawie, mającym wpływ na wymiar kary, takim jak: zaistnienie w inkryminowanym okresie według twierdzeń samej pokrzywdzonej jedynie trzykrotnego kontaktu słownego między oskarżonym, a pokrzywdzoną; nie podejmowania przez oskarżonego jakichkolwiek czynności sprawczych według twierdzeń samej pokrzywdzonej od dnia lipca 2021 roku do dnia 15 marca 2022 roku, na co częściowo wskazuje także karta karna oskarżonego</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

potwierdzająca fakt odbywania kary pozbawienia wolności; co niechybnie powodowało, że znaczna część kontaktów, które pokrzywdzona i Sąd zinterpretowało, jako nękanie była przypadkowo i nieunikniona, co wynika z prostego faktu sąsiedztwa; zakaz zbliżania się do pokrzywdzonej na odległość nie niniejszą niż 200 metrów praktycznie uniemożliwia oskarżonemu zamieszkiwanie w jego własnym mieszkaniu, a tym samym pozbawia go podstawowego prawa do prywatności i swobody poruszania się; oskarżony pomimo uprzedniej karalności nie jest sprawcą zdemoralizowanym, nie ma kontaktów ze środowiskiem przestępczym, natomiast fakt karalności oskarżonego wynika głównie z trudnej sytuacji materialnej, gdyż popełnione przestępstwa związane są z niealimentacją (art. 209 k.k.); oskarżony działał pod wpływem silnego afektu, który znacząco wpłynął na jego zdolność do rozpoznawania charakteru swojego działania i kierowania swoim postępowaniem; poniesienie już częściowych konsekwencji prawnych za inkryminowane czynności w ramach postępowania toczącego się pod sygn. akt II W 701/22 Sądu Rejonowego w Siedlcach II Wydział Karny w ramach, którego skazano oskarżonego za czyn polegający na złośliwym niepokojeniu P. O. w okresie od 22 stycznia 2022 roku do dnia 08 kwietnia 2022 roku z art. 107 k.w., co w konsekwencji doprowadziło do wymierzenia rażąco niewspółmiernie surowej kary

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Zarzut podniesiony przez oskarżonego uznać należy za niezasadny. Zdaniem Sądu odwoławczego, orzeczenie wobec oskarżonego kary roku i 6 miesięcy pozbawienia oraz środka karnowego w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej na odległość nie mniejszą niż 200 metrów przez okres 7 lat w żadnym razie nie można uznać za noszące cechy rażącej surowości, a tylko tego rodzaju surowość mogłaby powodować, w myśl art. 438 pkt 4 kpk, wydanie orzeczenia reformatoryjnego.</p> <p>Wskazać należy, że skarżący zarzucił rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, jednakże tak ukształtowane rozstrzygnięcie spotkało się z pełną aprobatą Sądu Odwoławczego. Zauważyć należy, że rażąca niewspółmierność kary występuje wtedy, gdy kara (środek karny) orzeczona nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celów kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą (zasłużoną). Przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona tylko wtedy, gdy na podstawie ustalonych okoliczności sprawy, które powinny mieć decydujące znaczenie dla wymiaru kary, można przyjąć, że występuje wyraźna różnica między karą</p>	

wymierzoną a karą, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 19 grudnia 2022 r., II AKa 306/22).

W niniejszym postępowaniu Sąd Rejonowy zastosował się do dyrektyw wymiaru kary z art. 53 kk, orzekając karę adekwatnie do okoliczności sprawy. Sąd I instancji właściwie zastosował wszelkie okoliczności łagodzące i obciążające, a w szczególności uprzednią karalność osmażonego oraz to, że oskarżony godził dobro jakim jest wolność drugiego człowieka, a także zdrowie psychiczne. Wskazać ponadto należy, że przestępstwo z art. 190a § 1 kk zagrożone jest karą od 6 miesięcy do lat 8 pozbawienia wolności. W związku z tym, że Sąd Rejonowy orzekł względem oskarżonego karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a więc zbliżoną bardziej do dolnej granicy, aniżeli górnej, nie można przy uwzględnieniu okoliczności sprawy stwierdzić, ażeby była ona niewspółmierna. Kara łagodniejsza nie odniosłaby zakładanych przez kodeks karny celów. Zachowanie oskarżonego było nacechowane bardzo dużym ładunkiem złej woli, bardzo rozciągnięte w czasie i pociągnęło za sobą poważne następstwa w zakresie zdrowia psychicznego pokrzywdzonej. Już tylko zapoznanie się z korespondencją oskarżonego, kierowaną rzekomo do Sądu czy jego wyjaśnieniami z rozprawy głównej, pozwala na wyobrażenie sobie, jak zaszczuta musiała czuć się pokrzywdzona jego irracjonalnymi zachowaniami i wypowiedziami, nie mogąc przez

okres dwóch lat (z przerwą) korzystać ze swoich podstawowych praw, jak prawo do wolności, bo za każdym rogiem czaił się oskarżony, choćby niewerbalnie ponawiający swe propozycje seksualne/matrymonialne, namolnie prezentujący nachalnie sugestię jedynego i najlepszego dla niej partnera, nie pozwalający bez swego udziału wsiąść do autobusu, udać się do pracy/sklepu/gdziekolwiek. Już tylko ta korespondencja, pisana mimo świadomości, że ktoś jego zachowanie potraktował nie tylko jako niewłaściwe, ale wręcz przestępcze, bez mrugnięcia okiem ujawnia, że nie zamierza zaprzestać swego działania, ale skoro pod pręgierzem wymiaru sprawiedliwości nie odstępuje od niego ani na krok, to najwyraźniej zamierza je jeszcze intensyfikować (o czym świadczą choćby zeznania i oświadczenia procesowe pokrzywdzonej, że oskarżony mimo zakazu zbliżania się nadal wystaje pod jej blokiem i wygląda każdej jej obecności). Na tym tle bez wątpienia żadna łagodna sankcja, żadna opcja „probacyjna” - w rozumieniu kary krótkoterminowej, dla wstrząśnięcia oskarżonym, uświadomienia mu naganności jego zachowania i dania mu szybkiej możliwości poprawy) nie ma najmniejszych szans osiągnięcia celów kary w postaci zapobieżenia powrotowi przez oskarżonego do przestępstwa, w szczególności na szkodę pokrzywdzonej. Dlatego też Sąd uznał określony przez Sąd I instancji wymiar kary pozbawienia wolności za słuszny i adekwatny tak do stopnia społecznej szkodliwości i winy oskarżonego, jak i dla osiągnięcia wspomnianych celów kary w zakresie prewencji indywidualnej. Nie można uznać również

za bezzasadny, bo krzywdzący oskarżonego, zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej. Oskarżony przez dwa lata w przestępczy sposób zbliżał się do pokrzywdzonej, podchodził do niej, ocierał się, próbował dotykać, podchodzić jak najbliżej, siadać obok, zachodził jej drogę i nie może teraz żądać, by uchylić rozstrzygnięcie, zakazujące mu kontynuowania tej działalności. Zakaz zbliżania się nie jest zakazem bezwzględnym, gdzie jego złamaniem będzie przypadkowe czy niezauważalne złamanie bariery 200 m – oskarżony ma zakaz zbliżania się, a więc podchodzenia bliżej, a jeśli zauważy, że jest bliżej – zobowiązanie, by się oddalić na odległość co najmniej 200 m. Istnieje wielkie prawdopodobieństwo, że bez takiego zakazu w wyroku oskarżony co chwilę stawałby tuż obok pokrzywdzonej twierdząc, że to przypadkiem i że nie może nic w tym względzie poradzić. Prawo sprawcy przestępstwa do wolności osobistej nie może jednak przeważać nad takim samym prawem do wolności, przysługującym osobie tym przestępstwem pokrzywdzonej.

Wniosek

o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie kary łagodniejszego rodzaju oraz uchylenie orzeczonego środka karnego w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej P. O. na odległość (nie) mniejszą niż 200 metrów.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Bezasadność podniesionego zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku.	
---	--

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 28 lipca 2023 r. w sprawie II K 1435/22 w części niewymienionej w podsekcji 5.2.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
w zakresie tych rozstrzygnięć zaskarżony wyrok - jako słuszny i odpowiadający prawu - należało utrzymać w mocy.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że: w zakresie opisu czynu ustalił, iż został on popełniony w okresie od 1 września 2020 roku do 27 lipca 2021 roku oraz od 15 marca 2022 roku do 16 września 2022 roku	

Zwięźle o powodach zmiany	
<p>Sąd Okręgowy dokonał zmiany w zakresie czasu popełnienia czynu przypisanego oskarżonemu w pkt I wyroku, uznając po części za zasadne zarzuty apelacji co do wyciągnięcia niewłaściwych wniosków co do faktów z prawidłowo ocenionych dowodów w zakresie istnienia bezprawnych działań oskarżonego w wyłączonym okresie. Należy bowiem wskazać, że pokrzywdzona na początku września 2020 r. zauważyła, że oskarżony ją obserwuje, jeździ z razem z nią autobusem. W związku z tym, niezależnie od „przechwałek” oskarżonego, że robił to już dużo wcześniej, Sąd Okręgowy jako początek czasookresu czynu przyjął datę 1 września 2020 r., bowiem dopiero od tej daty jego zachowanie stało się dla pokrzywdzonej uciążliwe i pociągnęło za sobą wymagany ustawą skutek. Od tego czasu oskarżony niemal codziennie do dnia 27 lipca 2021 r. obserwował pokrzywdzoną, robił jej zdjęcia, nagrywał, nachodził ją, niepokoił ją. W okresie od 27 lipca 2021 roku do 24 listopada 2021 roku zaprzestał kontaktu z pokrzywdzoną, albowiem przebywał w Zakładzie Karnym. Natomiast ponownie (poza odrzuconym po prostu zaproszeniem do grona znajomych na portalu F. ze stycznia 2022 r.) od dnia 15 marca 2022 r. do 16 września 2022 r. oskarżony ponownie każdego dnia obserwował blok, w którym mieszka pokrzywdzona, nachodził ją w miejscu zamieszkania, niepokoił, wysyłał listy, próbował wręczyć kwiaty. Sąd Okręgowy uznał zatem, że działanie oskarżonego zakończyło się, kiedy pokrzywdzona złożyła ustne zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa, tj. w dniu 16 września 2022 r. Okres braku aktywności oskarżonego, z uwagi na jego długość – ponad 7 miesięcy – należało zaś z opisu czynu wyeliminować.</p>	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----

Zwiężle o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	~~# art. 454 § 1 k.p.k.~~
Zwiężle o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----

6. Koszty Procesu	
--------------------------	--

P unkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III.	Zarzuty apelacji oskarżonego tylko w nieznacznym zakresie były trafne, przy czym nie odniosło to postulowanego w niej skutku w zakresie winy czy kary. Na podstawie art. 636 § 1 kpk Sąd Okręgowy obciążył więc oskarżonego w całości kosztami procesu w postępowaniu odwoławczym i zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej P. O. kwotę 840 złotych tytułem zwrotu poniesionych przez nią kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym, ustalając wysokość tych kosztów zgodnie z § 11 ust. 2 pkt 4 w zw. z ust. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015, poz. 1800).
IV.	Na podstawie art. 636 § 1 kpk i art. 2 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 2023 r. poz. 123 z późn. zm.), zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 320 złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze (300 zł opłaty i 20 zł zryczałtowanych wydatków za doręczenia).

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	oskarżony
Rozstrzygnięcie, rozstrzygnięcia	brak albo Całość wyroku

ustalenie, którego dotyczy apelacja			
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana